

Натаниел Хоторн

Злочестината на господин
Хъгинботъм

Един младеж, продавач на тютюн по професия, пътуваше от Мористаун, където бе имал вземане-даване главно с настоятеля на шейкърската¹ община, към селището Паркърс Фолс на река Селмън. Имаше си спретната малка каручка, боядисана в зелено, с по една кутия пури, изрисувана върху двете странични дъски, и един индиански вожд отзад, хванал лула и златен тютюнев стрък. Търговецът караше чевръста кобилка и бе младеж с прекрасен характер, ловък в пазарлъка, заради което янките го харесваха още повече, тъй като сам съм ги чувал да казват, че предпочитат да си имат работа с оправно момче вместо с някой мухльо. Особено много го обичаха хубавите момичета от поречието на Кънектикът, чието благоволение печелеше като им подаряваше от най-хубавия си тютюн за пушене – добре знаеше, че селските девойки в Нова Англия² са големи любителки на лулата. Освен това, както ще проличи от моя разказ, търговецът бе любопитен и малко нещо клюкар – умираше да чуе някаква новина и изгаряше от нетърпение да я преразкаже.

След като закуси рано-рано в Мористаун, продавачът на тютюн, който се казваше Доминикъс Пайк, пропътува седем мили през пустинна гориста местност, без да размени дума с някого освен със себе си и с малката сива кобила.

Понеже вече бе станало седем часът, той нямаше търпение да научи първата за деня клюка, така както търговецът в града няма търпение да прочете утринния си вестник. Известна възможност сякаш се появи, когато след като запали пура с помощта на увеличителното стъкло, търговецът съзря някакъв човек да преваля хребета на хълма, в чието подножие той бе спрял зелената си каручка. Доминикъс го наблюдаваше как се спуска и забеляза, че носи вързоп, повесен на тояга през рамо, и крачи морно, но решително. Нямаше вид като да е тръгнал в ранна утрин, а по-скоро изглеждаше сякаш е вървял цяла нощ и има намерение да пра-ви същото през целия ден.

– Добро утро, господине – обади се Доминикъс, когато разстояние-то се скъси достатъчно, за да бъде чуто. – Хубава крачка сте опънали. Какво ново из Паркърс Фолс?

Човекът придърпа широката периферия на сивата си шапка над

-
1. Шейкър – член на секта, основана в Англия през XVIII в. и преминала в САЩ през 1774 година. Сектата проповядва безбрачие и обща собственост върху земята. Названието произхожда от някогашен обреден танц с полюляване на тялото. („Шейкинг“) – Б. пр.
  2. Нова Англия – област в САЩ, включваща щатите Кънектикът, Мейн, Масачузетс, Ню Хемпшир, Роуд Айланд и Вермонт. – Б. пр.

очите и доста навъсено отвърна, че не идва от Паркърс Фол, за който търговецът бе попитал, тъй като това бе целта на днешния му преход.

– Ами тогава – подхвана пак Доминикъс Пайк, – да чуем какво ново е станало там, откъдето идвате. Не държа специално на Паркърс Фолс. Всяко друго място върши работа.

Притиснат по този начин, пътникът, достатъчно зловещ на вид, за да няма желание човек да го среща в пуста гора, като че се замисли за миг. Изглежда или ровеше из паметта си за някаква новина, или пък преценяваше дали да я съобщи. Най-подир се качи на стъпалото на каручката и прошепна в ухото на Доминикъс, макар че и да беше крещял, никоя жива душа нямаше да го чуе.

– Сетих се, една дреболия – каза той. – В осем часа снощи старият господин Хигинботъм от Кимбълтън бе убит в градината си от един ирландец и един черен. Обесили го на клона на една круша, където никой няма да го открие до сутринта.

Щом предаде това ужасно сведение, непознатият продължи похода си с още по-голяма бързина, като дори не извърна глава, когато Доминикъс го покани да изпушат по една испанска пура и да разправи всички подробности. Търговецът подсвири на кобилата си и заизкачва хълма, като си мислеше за печалната съдба на господин Хигинботъм, когото познаваше чрез занаята – продал му бе много връзки деветинчови пури и тютюн на листа, за дъвкане и кълцан. Доста бе смаян от бързината, с която се разпространяваше вестта. Кимбълтън се намираще почти на шестдесет мили по права линия, убийството бе извършено едва в осем миналата вечер и все пак Доминикъс научи за него в седем тази сутрин, въпреки че по всяка вероятност собственото семейство на бедния господин Хигинботъм едва-що бе открило тялото му, обесено на крушата. Непознатият пешеходец трябва да е имал вълшебни бързоходки, за да се движи с такава скорост.

– Казват, че лошата новина има криле – мислеше си Доминикъс Пайк, – но тази може да се състезава с железницата. Тоя човек трябва да го наемат за вестносец на президента.

Загадката бе решена чрез предположението, че разказвачът е сбъркал с един ден времето на събитието. И така, нашият приятел не се поколеба да разправи историята по всички кръчми и крайпътни магазинчета, като раздаде цяла връзка испански пури на не по-малко от двадесет ужасени слушатели. Всеки път неизменно се оказваше пръв вестител на новината и така го затрупваха с въпроси, че не можа да не запълни контурите на събитието, докато то се превърна в един внушителен разказ.

Натъкна се и на подкрепа. Господин Хигинботъм бе търговец. Някакъв бивш негов служител, комуто Доминикъс предаде случката, потвърди, че старият джентълмен имал навика да се прибира на смрачаване през овощната градина с парите и ценните книжа от магазина в джоба си. Чинovníкът не се показва особено огорчен от нещастieto на господин Хигинботъм, като намекна, че търговецът може би е разбрал от собствените си сделки с него, че старецът е свадлив и стиснат до немай къде. Имуществото му щеше да бъде наследено от някаква хубава племенница, която държала училище в Кимбълтън.

Като разпространяваше новината за разтуха на хората и въртеше собствената си търговия, Доминикъс така закъсна че реши да пренощува в един хан на пет мили преди Паркърс Фолс. След вечеря, запалил една от най-хубавите си пури, той се настани пред тезгяха и се впусна в историята на убийството, която бе така набъбнала, че му отиде половин час да я довърши. В помещението имаше двадесет души, от които деветнадесет повярваха като в Светото евангелие. Двадесетият обаче бе възрастен фермер, пристигнал преди малко на кон и сега седеше в ъгъла, пушейки лулата си. Когато историята свърши, той изтежко се надигна, премести стола си право пред Доминикъс и се вторачи в лицето му, като пуфкаше най-гадният тютюнев дим, помиришван някога от търговеца.

– Можеш ли да се закълнеш – поиска да знае той с тона на областен съдия, провеждащ изпит, – че старият господин Хигинботъм от Кимбълтън е бил убит в овощната си градина по-миналата вечер и е бил намерен обесен на голямата круша вчера сутринта?

– Казвам каквото съм чул, господине – отвърна Доминикъс, като изтърва изпушената до половината пура. – Не твърдя, че съм видял как е станало. Така че не мога да се закълна, че е бил убит именно по този начин.

– Аз обаче мога да се закълна – каза фермерът, – че ако господин Хигинботъм е бил убит по-миналата вечер, и тази сутрин съм пил по чашка ликьор с духа му. Понеже ми е съсед, той ме покани в магазина си, когато минавах оттам и ме почерпи. После ме помоли да му свърша някои работи пътем. Не изглеждаше да знае за убийството си нещо повече от мене.

– Ами тогава значи не е истина! – възкликна Доминикъс Пайк.

– Предполагам, че щеше да ми съобщи, ако беше така – отвърна старият фермер, като премести стола си обратно в ъгъла и остави Доминикъс с провесен нос.

Какво ужасно възкръсване на стария господин Хигинботъм!

Търговецът вече нямаше настроение да се меси в разговора, та се утеши с една чаша джин и вода. После си легна и цяла нощ сънува бесене на крушата в овощната градина. За да не срещне стария фермер (когото така ненавиждаше, че би предпочел него да се обеси, а не господин Хигинботъм), Доминикъс стана в ранни зори, впрегна кобилката в зелената каручка и отпраши към Паркърс Фолс. Свежият ветрец, росният път и приятната лятна зора повдигнаха духа му и може би щяха да му дадат кураж да повтори старата история, стига да имаше някой буден да я чуе. Но не срещна нито волски впряг, ни каруца, ни файтон, ни конник, ни пешак. Чак когато прекосяваше река Селмън, някакъв човек стигна с тежка стъпка до моста. Носеше вързоп, овесен на тояга през рамо.

– Добро утро, господине – каза търговецът, като опъна юздите на кобилата. – Ако идете от Кимбълтън или околността, може би ще ми кажете истината около тая история със стария господин Хигинботъм. Наистина ли старецът е бил убит от един ирландец и някакъв черньо преди две или три вечери?

Доминикъс така бързаше да поведе разговор, че не забеляза веднага голямата доза негърска кръв у самия непознат. Като чу тоя неочакван въпрос, негърът сякаш си смени кожата – жълтеникавият ѝ оттенък стана противно белезникав – и после отвърна:

– Не! Не! Нямаше цветнокож! Един ирландец го обеси снощи в осем часа! Аз потеглих в седем! Близките му сигурно още не са го търсили в градината.

Едва проговорил, жълтокожият млъкна и макар преди малко да изглеждаше изтощен, продължи пътешествието си със скорост, която би изисквала от кобилата на търговеца бърз тръс. Доминикъс зяпна подире му в голямо недоумение. Щом убийството не е било извършено до вторник вечерта, то кой беше пророкът дето го предсказа с всичките му подробности във вторник сутринта? Ако трупът на господин Хигинботъм още не е намерен от собственото му семейство – как можеше тоя мулат, на повече от тридесет мили разстояние, да знае че виси в овощната градина? Още повече, че бе напуснал Кимбълтън преди нещастникът изобщо да бъде обесен? Тия объркани обстоятелства заедно с изненадата и уплахата на непознатия накараха Доминикъс да помисли за потеря и да се развика подире му като подир съучастник в убийство – след като убийство наистина бе извършено.

„Нека си върви беднякът“, помисли търговецът. „Не искам черната му кръв да тегне на съвестта ми – още повече, че обесването на негъра няма да върне господин Хигинботъм. Да върне стария господин! Знаем, че

е грях, но не ми се ще да видя как за втори път се връща към живота и ме изкарва лъжец!“

Потънал в тези мисли, Доминикъс Пайк навлезе в Паркърс Фолс – селище, както всеки знае, толкова оживено, колкото могат да го направят три памукопредачни фабрики и една дъскорезница. Машините още не вървяха и само няколко магазина бяха отворени, когато той разпрегна пред яхъра на хана и най-напред поръча четири кварта овес за кобилата. На второ място, разбира се, разправи на коняра за нещастieto с господин Хигинботъм. Намери за благоразумно все пак да не бъде много категоричен по отношение на датата на ужасното събитие, както и да не се изказва със сигурност дали убийството е било извършено – от ирландец и мулат или само от сина на далечния остров. Не посмя да обяви за източник на новината себе си или някой друг, а я разправи като непотвърден слух.

Новината обиколи града като мълния и всички толкова много говореха за нея, че никой не можеше да каже откъде е тръгнала. Господин Хигинботъм беше толкова известен в Паркърс Фолс, колкото който и да било жител на селището – съсобственик бе на дъскорезницата и притежаваше значителен брой акции от памукопредачните фабрики. Жителите на града смятаха, че собственото им благополучие е зависимо от неговата съдба. Възбудата бе така силна, че „Паркърс фолс газет“ изпревари деня на излизането си и бе пуснат с наполовина празна страница и двойна колона, набрана с главни букви, озаглавена „УЖАСНОТО УБИЙСТВО НА Г-Н ХИГИНБОТЪМ!“ Между останалите потресавачи подробности напечатаното съобщение споменаваше марката на въжето около шията на покойника, както и точната сума от хиляда долара, отнета от него. С много патос се говореше и за злочестината на племенницата, която преминавала от един припадък в друг, след като чичото ѝ бил намерен виснал на крушата с обърнати джобове. Местният поет съЩо увековечи скръбта на младата госпожица в седемнадесетте стиха на една балада. Членовете на градската управа проведоха, заседание и като взеха пред вид имуществените интереси на господин Хигинботъм в града, решиха да се издадат афиши с обещание за награда от петстотин долара за залавяне на убийците и възстановяване на откраднатото.

Междувременно цялото население на Паркърс Фолс, състоящо се от собственици на магазини, съдържатели на пансиони, момичета от фабриките, работници от дъскорезницата и ученици, наизлезе по улиците и започна врява, която с излишък компенсираше мълчанието на памукопредачните машини – те се въздържаха да нададат обичайния си

грохот поради уважение към покойния. Ако господин Хигинботъм бе държал на посмъртно признание, то без време появилият се негов дух би заподскачал от радост в тази глъчка. Нашият приятел Доминикъс, тласкан от суетата, забрави предпазните мерки, които искаше да спазва, качи се върху градската водна помпа и се обяви за източник на автентичната вест, предизвикала такава забележителна сензация. Веднага се превърна в голямата личност на момента и тъкмо когато с глас на уличен проповедник започна новото издание на разказа си, на улицата пристигна пощенската кола. Тя пътуваше по цяла нощ и трябва да бе сменила конете в Кимбълтън в три сутринта.

– Сега ще чуем всички подробности – завика тълпата. Кочияшът докара трополящата кола до верандата на хана следван от хиляда души – ако някой до тоя миг си бе гледал работата, сега я заряза на средата, за да чуе новините. Търговецът, пръв след преследвачите, забеляза двама пътника – и двамата изтръгнати от сладка дрямка, за да се озоват посред една тълпа. Всеки ги обсипваше с най-различни въпроси – всичките задавани едновременно – така че двамата бяха онемели, макар единият да бе адвокат, а другият – млада госпожица.

– Господин Хигинботъм! Господин Хигинботъм! Разкажете ни подробности за господин Хигинботъм! – реवेशе тълпата. – Какво е становището на следователя? Задържани ли са убийците? Оправила ли се е племенницата на господин Хигинботъм от припадъците си? Господин Хигинботъм! Господин Хигинботъм!

Кочияшът не каза нищо, освен дето страховито наруга коняра, заде-то не му подаде отпочинал впряг коне. Адвокатът вътре обикновено не губеше самообладание, дори когато спеше – първото нещо, което стори след като разбра причината за суматохата, бе да извади голям червен портфейл. В същото време Доминикъс Пайк, който бе изключително възпитан младеж, и освен това предполагаше, че женският език ще разправи историята също така красноречиво както и адвокатският, подаде ръка на дамата да излезе от колата. Беше нежно хубаво момиче, сега напълно разбудено и свежо като цвете, с такава красива и сладка уста, че Доминикъс с почти еднакво удоволствие би изслушал казани от нея думи за любов или за убийство.

– Господа и дами – обърна се адвокатът към собствениците на магазини, работниците от дъскорезницата и момичетата от фабриките, – мога да ви уверя, че някаква необяснима грешка или по-вероятно умишлена лъжа, злонамерено предназначена да увреди интересите на господин Хигинботъм е предизвикала тази необикновена бъркотия. Минахме

през Кимбълтън в три часа тази сутрин и повече от положително е, че щяхме да научим за убийството, ако такава е било извършено. Аз обаче имам доказателства за обратното, което е почти така убедително, както и устното заявление на самия господин Хигинботъм. Ето една записка, отнасяща се до негово дело в съда на Кънектикът, която ми връчи той лично. Датирана е в десет часа снощи.

Като рече това, адвокатът показа датата и подписа върху записката, която безспорно доказваше, че или този опърничав господин Хигинботъм е бил жив, когато я е писал. Или – според някои, които допускаха по-вероятната от двете съмнителни възможности – до такава степен е затънал в мирските дела, че е продължил да се меси в тях и след смъртта си. Предстоеше обаче едно неочаквано изявление. Младата госпожица, след като изслуша обясненията на търговеца, просто издебна момент да изпъне наметката и да оправи къдриците си, след което се появи на вратата на хана като направи скромнен жест да бъде изслушана.

– Добри хора – каза тя, – аз съм племенницата на господин Хигинботъм.

Озадачено мърморене премина през тълпата, като видяха такава розова и свежа същата тая нещастна племенница, за която предполагаша, повярвали в авторитета на „Паркърс фолс газет“, че лежи припаднала пред прага на смъртта. Все пак някои проникателни момчета поначало се бяха усъмнили, че едно младо момиче може да се отчая до такава степен от обесването на богат стар чичо.

– Сами виждате – продължи госпожица Хигинботъм с усмивка, – че тази странна история е доста необоснована, поне що се отнася до мене. И струва ми се, мога да потвърдя, че тя е такава и по отношение на скъпия ми чичо Хигинботъм. Той е така мил да ме подслони в къщата си, макар аз сама да помагам за издръжката си като преподавам в училище. Заминах от Кимбълтън тази сутрин, за да прекарам едноседмичната ваканция с една приятелка, която живее на около пет мили от Паркърс фолс. Като ме чу на стълбите, моят щедър чичо ме извика при леглото си и ми даде два долара и петдесет цента да си платя билета и още един долар за други разходи. След това скри портфейла си под възглавницата, ръкува се с мене и ме посъветва да си сложа малко бисквити в багажа, вместо да закусвам по пътя. Затова се чувствавам сигурна, че оставих своя обичен роднина жив и вярвам да го заваря в същото състояние, когато се върна.

Младата дама направи реверанс в края на речта си, коя го бе така разумна и красноречива, и бе произнесена с такава грация и

благоприличие, че всички я намериха достойна да бъде възпитателка в най-доброто учебно заведение на щата. Обаче някой чужденец би си помислил, че господин Хигинботъм е обект на всеобща омраза в Паркърс Фолс и че във връзка с убийството му се отслужва благодарствен молебен – така силно бе негодуванието на жителите, когато разбраха грешката си. Работниците от дъкорезницата решиха да окажат публични почести на Доминикъс Пайк. Колебаеха се само дали да го овалят в катран и пера, да го поносят вързан за прът или да го освежат с една промивка на градската помпа, която бе възседнал, обявявайки се за вестносец. Общинарите, посъветвани от адвокатите, говореха, че искат да го дадат под съд за извършване на престъплението „разпространяване на слухове, нарушаващи сериозно спокойствието на областта“. Нищо не би отървало Доминикъс от съда на тълпата или правосъдието, ако не бе един красноречив апел, отправен от младата дама в негова защита. След като промълви няколко думи на сърдечна благодарност към своята благодетелка, той се качи в зелената каручка и подкара навън от града под обстрела на ученическата артилерия, намерила много муниции в близките ями за глина и кални локви. Когато извърна глава, за да размени прощален поглед с племенницата на господин Хигинботъм, една топка с плътността на клисав пудинг го плесна през устата като му придаде най-невесел вид. Цялата му персона бе до такава степен оваляна в подобни гадни бойни средства, че почти реши да се върне и да помоли за промивката на градската помпа, с която го бяха заплашили, защото, макар и замислено не от добри чувства, това би било акт на милосърдие.

Както и да е. Слънцето ярко грееше над бедния Доминикъс и калта – емблема на целия незаслужен позор – бе лесно изчеткана, когато изсъхна. Тъй като имаше ведър нрав, душата му скоро се отпусна. Не можа да удържи сърдечния си смях, като се сети за бъркотията, предизвикана от историята му. Афишите на общинарите щяха да доведат до излавяне на всички скитници в щата. Колоната в „Паркърс фолс газет“ щеше да бъде препечатана във всички щати от Мейн до Флорида и може би щеше да се появи като бележка в лондонските вестници. Мнозина скъперници щяха да се разтреперат за парите и живота си, като научат за нещастieto, сполетяло господин Хигинботъм. Търговецът се размечта с много жар за прелестите на младата учителка и се закле, че Даниел Уебстър' нито е говорил, нито е приличал на ангел толкова, колкото госпожица Хигинботъм, когато го защищаваше от отвратителното население на Паркърс Фолс.

Доминикъс беше вече на пътя за Кимбълтън, напълно решен да

посети това място, макар търговията да го бе отклонила от най-прекия път от Мористаун. Като приближаваше мястото на предполагаемото убийство, той продължи да обмисля обстоятелствата и беше смаян от вида, който доби целият случай. Ала нищо не бе потвърдило историята на първия пътник, тя можеше да мине за шега, но жълтокожият явно бе запознат или със случая, или с мъвата.

Имаше нещо загадъчно в слисания, гузен поглед, когато го бе попитал така неочаквано. Ако към странното съчетание от случайност се прибави и това, че слухът точно съвпаднаше с характера и навиците на господин Хигинботъм и това, че имаше градина и круша, край която винаги минавал на смрачаване, косвените доказателства изглеждаха така необорими, че Доминикъс се усъмни в убедителността на категоричните показания на племенницата и в подписа, представен от адвоката.

По-късно, когато разпитваше предпазливо по пътя, продавачът научи, че при господин Хигинботъм работи някакъв ирландец, нает без препоръка, за да се спести някои долар.

– Нека самият аз да бъда обесен – възкликна гласно Доминикъс Пайк, като стигна билото на един самотен хълм, ако повярвам, че старият Хигинботъм не е обесен, докато не го видя със собствените си очи и не го чуя от собствените му уста! И щом като е такъв шегобиец, ще трябва да повикам за свидетели свещеника или някой друг уважаван човек.

Здрачаваше се, когато стигна кантона на кимбълтънск, а бариера, на четвърт миля от селото със същото име. Към кобилката му бързо приближаваше ездач, който в тръс мина през вратата на няколко метра преди него, кимна на кантонера и продължи към селото. Доминикъс познаваше пазача и докато се разплащаха, размениха обикновените забележки за времето.

– Предполагам – обади се търговецът, като отмяташе назад камшика си и потупваше леко кобилката по хълбока, – не сте виждали стария Хигинботъм, тия един-два дни?

– Ами – отвърна пазачът, – мина оттук малко преди вас, ей оня дете язди там, ако можете да го видите в тъмнината. Бил е на изборите за шериф на Уудфийлд следобед. Обикновено старецът се здрависва и се заприказваме, но сега само кимна, като че ми казва „пиши ми го в сметката“ и замина, защото, където и да ходи, винаги гледа да си е п осем часа у дома.

– И аз така съм чувал – отвърна Доминикъс.

– Никога не съм виждал толкова прежълтял и посърнал човек като

стария господин – каза пазачът. – Викам си, тая вечер повече прилича на призрак или на някаква стара мумия, отколкото на човек от плът и кръв.

Търговецът напрегна очи в здрача и едва различи конник далеч напред по пътя към селото. Стори му се, че вижда гърба на господин Хигинботъм, но поради мрака и праха вдиган от копитата на коня, фигурата изглеждаше неясна и безплътна, сякаш очертанятията на загадъчния старец бяха едва-едва нахвърлени от сенки и сивкава светлина. Доминикъс потръпна.

„Господин Хигинботъм се връща от оня свят по кимбълтънския път“, помисли си той.

Подръпна юздите и тръгна, като се държеше на едно и също разстояние от сивата сянка на стареца, докато един завой на пътя го скри от погледа. Като стигна завоя, търговецът не видя конника, а се намери в началото на селска улица недалеч от няколко магазина и две кръчми, скупчени около островърхия покрив на общинската сграда. От лявата му страна имаше каменна ограда и порта, които ограничаваха засаден с дървета парцел. Зад нея се виждаше овощна градина, след това ливада и най-отзад – къща. Това бяха владенията на господин Хигинботъм, чиято къща се намираще до стария път, но новото кимбълтънско шосе я бе оставило на заден план. Доминикъс познаваше това място, а кобилката инстинктивно спря – не усети как бе дръпнал юздите.

– Кълна се в душата си, че не мога да отмина тази порта! – каза Доминикъс разтреперан. – Няма да се успокоя, докато не разбере дали старият господин Хигинботъм не виси на крушата!

Смъкна се от каруцата, върза юздите на стръката и затича по тревистата пътека между дърветата, като че го гонеше самият дявол. В същия миг селският часовник удари осем и при всеки глух удар Доминикъс усилваше своя бяг, докато накрая различи в средата на пустата градина неясните очертания на съдбовната круша. Един голям клон се протягаше от разкривения дънер над пътеката и хвърляше най-плътната сянка в цялата градина. Но в сянката като че ли се водеше някаква борба!

Търговецът никога не бе претендирал да обладава повече смелост, отколкото бе необходима за мирната му професия, нито можеше да я осъзнае в този ужасен случай. Едно е сигурно обаче – той се впусна напред, прасна с дръжката на камшика един як ирландец и видя, не увиснал на крушата, а разтреперан под нея и с примка на шията, самия стар господин Хигинботъм!

– Господин Хигинботъм – каза Доминикъс развълнувано, – вие сте почтен човек и аз имам доверие на вашата дума. Били ли сте обесен, или не?

Ако загадката все още е останала неизяснена, няколко думи ще обяснят начина, по който това „предстоящо събитие“ бе „хвърлило сянката си“ преди да настъпи. Трима мъже се бяха сговорили да оберат и убият господин Хигинботъм: двама от тях един подир друг се бяха уплашили и избягали, като по такъв начин отлагаха престъплението с по един ден. Третият тъкмо бе почнал да го осъществява, когато спасителят, сляпо следващ напътствията на съдбата като някакъв герой от стар роман, се яви в лицето на Доминикъс Пайк.

Остава само да се добави, че господин Хигинботъм взе търговеца под свое покровителство, подкрепи усилията му, насочени към спечелване на хубавата учителка, и завеща цялото си имущество на децата им, като за тях самите остави лихвите. Когато му дойде времето, старият джентълмен, достигна върха на своите добрини като умря от естествена смърт в собственото си легло. След този печален случай Доминикъс Пайк напусна Кимбълтън и отвори голяма тютюнева фабрика в негово родно село.

КРАЙ

© Весела Кацарова, превод от английски

Nathaniel Hawthorne

Източник: <http://dubina.dir.bg>

Сканиране и обработка: Сергей Дубина, 15 юли 2003 г.
Книжното тяло е любезно предоставено от Галина Янакиева

Публикация:

Натаниъл Хоторн, ГОЛЯМОТО КАМЕННО ЛИЦЕ
РАЗКАЗИ

Преведе от английски ВЕСЕЛА КАЦАРОВА

Съставител НАТАЛИЯ КЛИСУРСКА

Художник КОСТАДИНКА МИЛАДИНОВА

Редактор ОГНЯНА ИВАНОВА

Художествен редактор ВЕНЕЛИН ВЪЛКАНОВ

Технически редактор ПЕТЪР БАЛАВЕСОВ

Коректор АЛБЕНА НИКОЛАЕВА

АМЕРИКАНСКА. ПЪРВО ИЗДАНИЕ. ИЗДАТЕЛСКИ НОМЕР 800. ДАДЕНА ЗА
НАБОР 10. I. 1983 г. ПОДПИСАНА ЗА ПЕЧАТ 12. II. 1983 г. ИЗЛЯЗЛА ОТ ПЕЧАТ
25. V. 1983 г. ФОРМАТ 1/16/60/90. ПЕЧАТНИ КОЛИ 17. ИЗДАТЕЛСКИ КОЛИ 17.
УСЛОВНО ИЗДАТЕЛСКИ КОЛИ 15.71.

ЦЕНА 1.34 лв.

ИЗДАТЕЛСТВО „ОТЕЧЕСТВО“, СОФИЯ „Г. ДИМИТРОВ“. КЛОН ЛОЗЕНЕЦ, БУЛ.
„Г. ТРАЙКОВ“ 2а

THE portable hawthorne
viking press, new york 1969
hawthorne's short stories
vintage book's, new york 1946

Съдържание:

Предговор от Наталия Клисурска

Голямото каменно лице

Творецът на прекрасното

Дъщерята на Рапачини

Злочестината на господин Хъгинботъм

Егоизъм или змия в гърдите

Експериментът на доктор Хейдигър

Белегът

Беловласия покровител

Моят роднина майор Молино

Кроткото момче

Амбициозният гост

Мантията на лейди Елеанор

Големия гранат

Пророчески портрети

Сестрите-години

Итън Бранд

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2400>]